

**LIBRIS** | We know  
books  
IRINA BINDER

**AM SCRIS  
O CARTE  
DESPRE NOI**

Bookzone  
BUCUREȘTI, 2023



## CAPITOLUL I

Afară, stând pe bancă în adierea brizei de toamnă, în mintea Adelinei se creionau momentele unei iubiri desenate în amintirea unei vieți.

L-a cunoscut pe Albert, un bărbat inteligent și carismatic, într-un cerc literar online, el descoperindu-i scrierile Adelinei publicate într-o revistă virtuală de eseuri. Albert era proprietarul unei edituri și un împătimit al literaturii. Nu rata nicio publicație, citea multe cărți și se străduia să fie mereu la curent cu toate aparițiile literare. Revista literară online în care Adelina își publica eseurile avea mare succes și publica textele multor scriitori contemporani, cunoscuți sau necunoscuți. Toate creațiile treceau prin filtrul exigent al redactorului-șef, un apreciat critic literar care ori de câte ori avea ocazia să discute cu Adelina o îndemna să publice neapărat o carte, explicându-i pe îndelete și cu răbdare, ca de la critic la autor, de ce ar fi bine să facă asta și încercând să o convingă că ceea ce avea de spus era important și că merita să ajungă la marele public, nu doar la cel de nișă, cum era cel al revistei sale. La fel cum și Albert, editor important pe piața literară, încerca la rândul lui să o convingă să publice o carte la editura sa. Dar ea ajunsese la concluzia amară, cu ceva

timp în urmă, că lumea nu merita să-i lase o carte și hotărâse că nu o va scrie niciodată, pentru niciun motiv. Asta mai lipsea, ca slova ei tipărită să aibă succesul pe care-l aveau scrierile ei virtuale, s-ar fi acoperit de ura neobosită a celor care parcă se hrăneau din suferințele pe care le provocau oamenilor cărora le reușise ceva în viață, orice ar fi fost acel ceva. Avusese câteva experiențe deloc plăcute cu unii scriitori care o atacaseră virulent pe rețelele de socializare, invidioși pe talentul și pe succesul ei la public și care o descurajaseră, prin comportamentul lor agresiv și insultător, să publice vreodată. Ura pe care o văzuse manifestându-se în cea mai urâtă formă a sa și atacurile virulente la care erau supuși scriitorii contemporani de succes, precum și majoritatea persoanelor publice, au descurajat-o atât de tare încât luase decizia chiar și să nu-și dezvăluie vreodată identitatea în mediul virtual. Tocmai de aceea tot ce scria era publicat sub pseudonimul „Ava”, protejându-și astfel viața reală, punându-se bine la adăpost sub o mantie de mister. Doar așa a îndrăznit să scrie liber și fără a se teme de dezaprobarea jignitoare a celor care ar fi putut să nu rezoneze cu scrierile ei și care, din nefericire, nu se mulțumeau să treacă mai departe spre textele care erau pe gustul lor, ci își făceau un titlu de glorie din a-i urmări și a le transforma viața în coșmar celor care nu le erau în grații.

Scrisul era pentru ea un refugiu benefic, o evadare din realitatea vieții ei, o descărcare emoțională și în același timp, hrana de care sufletul ei avea nevoie ca să se împace cu toate și să poată merge înainte fără prea multe regrete. Și spera că, împărtășindu-și gândurile și trăirile, poate, în vreun fel sau altul, îi va ajuta și pe alții care aveau nevoie de răspunsuri la diferite întrebări existențiale. Sau de o mângâiere, o încurajare. Ori de cineva care să-i

sustină și să le dea puterea de a continua să zâmbească. Datorită vieții ei tumultuoase și complicate și a oamenilor pe care i-a cunoscut, Ava-Adelina avea multe povești de spus și nenumărate subiecte sociale care o preocupau și despre care putea să povestească fără să obosească. Și chiar dacă a cochetat cu scrisul încă din anii de liceu, trecuse această pasiune pe linie moartă ani la rând, până când relația dificilă cu soacra ei imposibilă i-a declanșat nevoia de a scrie compulsiv. Și, pentru că nu o putea înfrunta pe mama soțului ei, din mai multe motive, se descărca în scris pe blogul ei, unde subiectul „Soacra de coșmar” era viral și urmărit cu rigurozitate de zeci de mii de cititori. Astfel că și datorită acestui subiect, dar mai ales a felului ei de a scrie despre întâmplări în care și alții se regăseau a câștigat multă notorietate și a fost cooptată de revista literară online care i-a propus o colaborare. După ce a întors lucrurile pe toate părțile, cântărind bine decizia pe care urma să o ia, a fost de acord, însă cu o singură condiție: să publice online mereu sub anonim și să nu-și dezvăluie niciodată identitatea reală, nimănui.

Știa că acest anonim îi permitea să fie sinceră fără rezerve și autentică fără opreliști și astfel putea să nu-i fie teamă să scrie deschis despre tot ceea ce voia, despre tot ceea ce-i ardea inima. Și tocmai datorită sincerității ei a câștigat. Avea un public care i-a devenit foarte loial, creându-se în jurul ei o comunitate în care oamenii își făceau mărturisiri, își povesteau ofurile și se ajutau reciproc oferindu-și sfaturi pentru diferite probleme, căutând deseori soluții salvatoare.

Online, la adăpostul pseudonimului pe care și-l alesese, Adelina își putea exhiba în scris toată fragilitatea sufletească, fără a se teme că va fi judecată, criticată și etichetată. Toată viața se temuse de etichetări și a avut mult de suferit din cauza lor, cu asta se confruntase tot

timpul. În copilărie primise eticheta de tocilară pentru că-i plăcea să învețe, pentru că era curioasă din fire și își dorea să afle cât mai multe informații din domenii diferite. În adolescență era „Grasa”, pentru că oamenii nu erau capabili să o vadă pe ea, să-i vadă toate darurile cu care o înzestrase Dumnezeu. Cei din jur ori nu aveau chef, ori nu aveau capacitatea sufletească să înțeleagă un adevăr cât se poate de simplu, și anume că cei grași au doar un surplus de grăsime pe corpul lor, dar nu sunt grăsime și nu asta-i definește. Adelina mereu a fost categorisită greșit din cauză că ba era prea studioasă, ba prea retrasă. Sau că nu avea un iubit, că prefera mai mult compania cărților decât ieșirile în baruri, că la muncă nu stătea să piardă timpul cu bârfe, ci prefera să fie singură, să-și scrie gândurile și trăirile, în timp ce alții își petreceau pauzele la cafele prelungite, fumând și vorbind tot felul de nimicuri despre alții. Cumva s-a simțit mereu stigmatizată și ori dintr-un motiv, ori din altul, nu prea avea prieteni pentru că nu avea ce să le ofere din ceea ce își doreau ei. Însă asta nu însemna neapărat că era genul introvertit sau distant, deși cu timpul, confruntându-se cu atâtea respingeri nedrepte, devenise într-o oarecare măsură mai reținută. Și nu era în mod categoric tipul de persoană cu care să vorbești banalități despre vreme și despre știri mondene, ca să nu mai spunem și că vorbitul nelalocul lui despre alții o făcea să se simtă incomod. Cu toate că Adelina avea atât de multe de dăruit, părea că nimeni nu avea nevoie de ea și de bucuriile pe care ar fi dorit să le sădească în lume.



## CAPITOLUL 2



Impul a trecut, iar când, în cele din urmă, un bărbat s-a îndrăgostit de ea, mama lui nu a plăcut-o deloc. Dar deloc, deloc! Din prima clipă în care a cunoscut-o pe mama iubitului ei, a avut senzația ciudată și extrem de neplăcută că aceasta concura cu ea. Altfel cum să-și explice că dezaproba tot ceea ce făcea și evidenția în orice împrejurare că nimeni nu poate să ducă până la capăt un lucru mai bine decât ea? Apoi, făcea mereu aluzii la silueta ei, îi dădea mereu sfaturi ridicole, nicidecum valabile: cum să piardă excesul de kilograme, că așa slăbise cutare, cunoștința vecinei de la etajul nu știi care sau vreo celebritate pe care o văzuse la televizor. Și bătutul ăsta nesfârșit al apei în puiă pe acest subiect nu o ajuta deloc, ba chiar o determina să se simtă mai grasă decât era de fapt, cele câteva kilograme pe care le avea în plus peste greutatea normală îi îngreunau viața și curajul de a fi fericită cu ea însăși de parcă ar fi fost zeci de kilograme. Și totuși și-a urmat inima și s-a căsătorit cu bărbatul iubit, sperând că va avea o familie frumoasă și crezând din toată inima că va ajunge la un moment dat la sufletul mamei lui.

S-a înșelat amarnic. Mama lui îi arăta cu orice ocazie că nu o place, o umilea, o desconsidera și era

prezentă în viața lor mai mult decât ar fi trebuit. Îi controla pe amândoi la fiecare pas și stătea tot timpul pe capul lor.

Adelina i-a tolerat multe ieșiri soacrei sale și a făcut eforturi să o înțeleagă. A compătimit-o pentru că rămăsese văduvă de la cincizeci de ani, i-a găsit tot felul de scuze pentru posesivitatea și obsesia ei de a le dirija viața de familie, dar nu i-a putut înțelege niciodată spiritul competitiv și nevoia de a o minimaliza în fața soțului ei și a tuturor cunoscuților. Se gândise adesea că, la rândul ei, probabil că femeia asta văzuse la ea în casă că soacra ei așa o tratase ori că mama ei fusese și ea tocată mărunț de o soacră rea, plină de venin. Sau că singurătatea de după decesul soțului o făcuse să-și reverse toată dragostea asupra fiului ei și ajunsese astfel să se agațe de unicul ei copil cu toate puterile, de teamă să nu-l piardă fiindcă s-a căsătorit și să rămână cu adevărat singură. O mie de scuze i-a căutat Adelina mamei soțului ei, cu înțelegere și respect la început, pe toate, însă, pierzându-le cu timpul, pe măsură ce vedea că între ele lucrurile nu doar că nu se schimbă în bine, ci chiar se înrăutățesc considerabil, comportamentul illogic și lipsit de cel mai elementar bun-simț al femeii crescând parcă exponențial cu fiecare zi care trecea. O singură dată a răbufnit, când s-a mutat cu soțul ei într-un apartament nou și au invitat familia și prietenii apropiați la masă. Adelina, o bună gospodină, gătise cu dragoste și grijă multe preparate variate și deosebit de gustoase, muncise două zile pentru a pregăti totul, a făcut singură liste și cumpărături, punându-și astfel mintea și creativitatea la contribuție să creeze un meniu pe placul tuturor invitaților și neapărat sănătos. Apoi, bucuroasă că totul îi ieșise așa cum își dorise, bineînțeles că a sperat că va fi o seară frumoasă, veselă, plină de voie bună. Dar soacra ei,

UBBIS | We know books

parcă geloasă pe tot ce văzuse în frigider și în bucătărie ieșit din mâinile ei, a stricat totul încă de la început când, cât se poate de țănoșă, a venit cu un platou cu salată de boeuf și l-a pus pe masă cu mândrie, spunându-le tuturor să mănânce din salata ei, că nora ei nu prea le are cu gătitul, că parcă face mâncare pentru bolnavi. Adelina a rămas consternată de mitocănia crasă a soacrei ei, care nici măcar de față cu alții nu se mai controla și a tăcut zâmbind cam strâmb. Numai că soacra ei abia se pornise și a continuat să o critice la fiecare pas, de față cu musafirii, să o întrebe de ce a pus ceapă în icre, de ce a cumpărat roșii de la supermarket, de ce a lăsat carne în supă, de ce a pus peștele la cuptor și nu l-a prăjit în mălai, critici dublate de afirmații precum: „Tinerii ăștia nu ie ca noi, nu ie capabili să...”. „Tinerii ăia” fiind doar ea, desigur, în discuție nefiind nicidecum vorba și despre băiatul ei, cel care s-a mulțumit să asiste și nu i-a luat apărarea deloc, nici măcar nu a încercat cu delicatețe, găsind o formulă fericită care să nu supere pe nimeni, să o ia, discret, pe mama lui deoparte și, cumva, să oprească tirada de critici și observații nepotrivite cu evenimentul, pe care i le făcea încontinuu femeii pe care se presupunea că o iubește.

Când Adelina a adus desertul, un tort delicios comandat la o cofetărie foarte apreciată, soacra ei a spus de față cu toată lumea:

— Prăjitură din comerț le dai la oamenii ăștia? Nu puteai să faci și tu măcar un chec? Eu, la anii ei, a continuat privind cu subînțeleș, triumfătoare, spre musafirii care stăteau în fața ei, făceam trei feluri de mâncare și desert, îmi așteptam bărbatul cu masa pusă, nu exista să cumpărăm prăjituri ca toate leneșele. Că de aia și ești grasă, cum să slăbești dacă mănânci toate porcăriile pline de prafuri și de zahăr?

Oamenii, consternați, lăsaseră privirile în jos, evitând să o privească. Și atunci, Adelina, jignită în casa ei, de față cu musafirii, pentru prima dată după atâta timp cât îi răbdase răutățile, după ce se dezmeticise, pentru că vorbele pline de venin aruncate înspre ea o lăsaseră perplexă pentru o clipă, a lăsat la o parte orice urmă de înțelegere pe care o avusese vreodată pentru mama soțului ei și a răbufnit.

— Auzi, mamă soacră, de când am pus masa ai avut numai obiecții, chiar nu ți-a plăcut nimic din ceea ce am făcut, chiar nu ai găsit nimic de apreciat? Ești sigură că sunt o leneșă? Că masa încă este plină cu tot ce-am gătit, ba oamenilor chiar le-a plăcut și m-au lăudat pentru munca mea.

— Of, da' sensibilă mai ești. Tinerii din ziua de azi nu știe să aprecieze și să fie respectuoși, sărise repede femeia, căutând din priviri aliați, luată prin surprindere de faptul că nora ei nu mai tăcuse și luase atitudine, ba chiar o făcuse și într-un cadru festiv, de față cu lumea.

— *Nu știi să aprecieze, accentuase Adelina.*

— Poftim?

— Nimic. N-am zis nimic, renunțase ea, știind prea bine că femeia nu are cum să priceapă gramatica limbii române, cum nu pricepea și cum stă treaba cu buna cuviință.

— Păi zi, dragă, dacă ai ceva de zis, da' ce ți-am făcut, că doară nu ți-am dat în cap? Te-ai supărat că am încercat să te învăț câte ceva, în loc să apreciezi că ai de la cine învăța și că cineva pierde timpul cu tine să-ț' esplice?

— Nu vreau să învăț nimic de la tine, nu vreau să fiu ca tine și nu vreau să fac lucrurile la fel ca tine! i-o retezase fata cu un ton categoric, sperând să pună punct lucrurilor și să fie lăsată în pace și atunci, dar și pe viitor.